

Petančič Davorin:

Svete gore.

Povest.

Nihče ni našel besede v nemirnem drgetanju. Tedaj se je Lenčka zavedla in zavpila, da je slišala vsa cerkev.

»Ne, nič se mi ni sanjalo. Vse vem, vse vem...« Dekan je vprašal njo, da bi se mučnost dogodka polegla.

»... Reci: da!«

Ni ji dalo, da bi odprla usta. Oči so ji obvisile na Janezu. Začutil jih je na sebi, nedolžne in izprašujoče. Ni vzdržal. Obrnil se je, se zagnal po cerkvi ven in izginil v dolino...

Molk in tišina. Potem vzvik in padec.

Pri vratih je zajokal Pavle naglas.

Lenčko so spravili v posteljo in poslali po padarja v Kozje. Svatje in tete, vsi trezni, so se razhajali pobiti bolj, kot če bi vso noč prečuli pri vinu.

»Na taki gostiji še nisem bil!« so zatrjevali vsi. Lenčka se je borila s trpljenjem...

DRUGI DEL.**Lov na volkove.**

Erazem Tatenbach in žena Ana sta preživljala praznike navadno na gradu Bizeljskem. Ana je bila še mlada, pobožna in dobra. Reveži in cerkve so prejele mnogo darov iz njenih rok. Ni ji bilo za šumno življenje v Račah in Mariboru in zato se je rajši mudila na gradovih v Podčetrtku ali na Bizeljskem.

Za Božič je prispelo mnogo gostov na grad, kamor jih je povabil grof Erazem. Od Bizeljskega so se širile proti svetim Goram in še dalje obsežne šume. Lovci so z veseljem hodili na lov vanje, ker so bile bogate na divjačini. Glas, da so v gorah volkovi, jih je navdal vse z lovsko strastjo. Poslali so po Janeza, poudrečnega lovca, češ da pozna gozdove in pota in bi jih lahko vodil. Še ko so ga našli, se je izgovarjal. Končno se je vdal in prispel v torek opoldne na bizeljski grad. Konji, osedlani in pripravljani na naporno pot, so ga pozdravili s hrzanjem.

Gospoda ga je sprejela z veliko radostjo, on pa se je držal čemerno, kakor da bi mu za ves svet ne bilo.

Še pred poldnem so zajahali. Grof Thurn je kazal posebno korajzjo in je zajezdil prvi mogočnega belca.

»Dober je, mrha!« Udaril ga je po plečih in zdirjal po snegu, ki je segal do kolen. Grofica Ana in sin Anton sta ravnala bolj oprezno. Spremljali so ju hlapci, oboroženi s svetilkami, nahrbtniki in dolgimi drogovi. Konji so se gnali preko Vrhunc in Javorja na Presko. Ježa je bila zabavna in lepa. Sneg se je belil z rahlo rdečico nadahjen. Po nebesnem svodu nad Gorami so se razprle krvavo žareče proge in metale škrlaten blesk na ravni in bregove, strehe hiš in stolpove. Lovci so uživali v lepoti, ki jim je razodela, ko so dosegli vrh Orliškega brega nad Podsredo.

»Snežilo bo,« so uganili hlapci in motrili nebo. Konji so hrzali in sopli v ostrem zraku rezko in globoko.

»V zraku se mehča. Mraz bo kmalu popustil,« je dejal veliki hlapec grofu Erazmu, ki se je na to zasmejal:

»Lov bo še bolj zanimiv. Luči imamo seboj, da bomo pot nazaj gotovo našli.«

Na Pustem vrhu so se razgledali po Posavju in Urvaldu, nato pa krenili h gostilni na Preski.

»Tu so sledovi!« Psi so se ustavljali in nosljali po zraku. Hlapec je skočil s konja in sledil.

»Sledovi so pasji. Pes je moral iti za človekom, ker je sled po tiru vidna.«

19

Janez se je spomnil, da ni danes še nihče mogel iti po tej poti razen njega. Pasji sledovi so ga vznemirili.

»Z menoj ni bilo psa!«

Vdal se je in zaključil v sebi.

»Zdaj je vseeno! Ona ve vse.« Po ušesih so mu zabrnele besede lažnjivega Laha:

»Človek je sebi največji sovražnik!«

Janez je svojo usodo že zaključil in za to mu ni bilo več za razmišljanje. Spoznal je svoj greh, a ga ni zasovražil. Zasovražil je samo sebe.

Premaknil se je na konju in pogledal pred se. Pred gostilno so lovci razjahali in privezali konje v parno, ker v hlevu ni bilo prostora. Nato so se utaborili v krēmi, da bi se odpočili in najedli.

Popoldan je žrla noč, ki je padala na zemljo.

»Menim, da bomo morali začeti z lovom, dokler se dodobra ne zvečeri. V dolino moramo priti še za dneva, brez svetilk, da nas zver ne opazi. Kje je Janez?« Lovci so se spogledovali in videli, da ga ni.

»Zunaj sedi in vas čaka. Pravi, da ne gre notri.«

»Čuden je!« se je namrdnil Thurn in vstal.

Nebo se je oblačilo s težkimi meglami in naglo so se zavijali bregovi v temo.

V hitrih skokih so zdrknili v dolino.

Ura je bila komaj štiri popoldne, a lozo je že napolnila gosta tema. Gospo Ano je prestrašila temna praznina in se je oklenila grofa Thurna.

»Meni je tako tesno, kakor če bi bila sama. Morda bi naredili bolje, če se vrnemo. Doživeli smo lep dan in žal bi nam bilo, če bi se zaključil s kako nesrečo. Moj Bog, jaz se tako bojim.«

»Gospa Ana, vi ste doživeli lep dan, mi ga nismo. Strastnemu lovcu je tudi krasen dan brez lova pust in prazen. Bojite se? Na mene se zanesite! Čuval vas bom pred vsako nevarnostjo.«

Tatenbach je odrejal:

»Razjašite vsi in privežite konje za smreko!«

Noč v gozdu jih je navdala s strastjo. Pripravili so si puške in svetilke in se namerili v hrib.

»Hlapci ostanejo pri konjih. Ana, ali greš z nami?«

Grof Thurn se je zavedal svoje obljube in se opravičeval:

»Gospa, z nami boste težko hodili. Sneg je visok nad koleno in se južni. Udiralo se bo in hoja bo naporna in nevarna. Če vas ni strah, pojezdite raje po dolini naprej na veliko pot. Tukaj sicer ni steze, a konj bo rad šel po potočni strugi, čeprav je lednata. Prehudo gladko ne bo. Snidemo se prav gotovo spodaj.«

Poklicali so Janeza, da bi jo spremil, a ni ga bilo nikjer.

»Čudnega vodnika imamo danes!« se je hudoval Thurn in pomignil velikemu hlapcu, naj se pripravi na pot z graščakinjo. Ostali hlapci so zakurili ogenj v najbolj gostem smrečju, odkopali sneg daleč naokrog in se greti.

Gospa Ana in hlapec sta jezdila po potoku eden za drugim molče. V dolini je vladala tišina, da se je slišalo razločno dihanje konj in čofotanje po snegu, ki je odpuščal. Hlapec je ugasnil luč in navel ušesa. Iz doline sta se dvignila na kolotečino proti Javorju in se polagoma vzpenjala na podnožje hribov ter zavila počasi nazaj proti dobravi.

Lajanje psov, ki jih je odvedla četa lovcev s seboj, se je slišalo iz daljave zamolklo, nerazločno. Hlapec je vneto prisluškoval in skušal dognati, kje se nahajajo.

»Menim, da so pod špičkom, še daleč na zgornji strani.«

Ana je trepetala in se strašila teme, ki je polnila Dobravo, da je še konja motila in se je prestopal počasi, kakor da bi s kopitom iskal varnih tal pod seboj. Od časa do časa se je ustavil in zahrzal glasno, da je Ano pretreslo do mozga.

(Dalje sledi.)

Priloge za kronanje italij. kralja za abesinskega cesarja.

Zavojevalec Abesinije maršal Badoglio se je 3. maja vrnil iz Addis Abebe v Neapelj. V Neaplju in v Rimu je bil sprejet s kraljev. častmi. V Neaplju po izstopu iz ladje je pozdravil maršala italijanski prestolonaslednik s 500 oficirji. V Rimu na postaji ga je sprejel Mussolini in predstavniki najvišjih oblasti. Kralj ga je sprejel v posebni avdijenci in mu je izrazil zahvalo za zmago v Abesiniji. Seboj je prinesel krono, katero je vzel iz nekega abesin. samostana in bo z njo kronan italijanski kralj za cesarja Etopije (Abesinije). Angleški cariniki so odkrili to krono med Badoglijevo prtljago v Port Saidu ob Sueškem prekopu in je moral maršal plačati za njo visoko carino. Rim se pripravlja z vso naglico na slovesnost kronanja. S kronanjem se mudi Italiji radi tega tako, da bi postavila svet pred gotovo dejstvo v najkrajšem času in končno veljavno udarila pečat na osvobodno Abesinijo, ki bo postala samo še italijanska kolonija s kronanjem italijan. kralja za abesinskega cesarja. V Rimu mislijo, da potem ne bo nobenega govora več o kakih pravicah neguša na abesin. prestol.

Upravniško odlikovanje italijanskega generala.

Za guvernerja severozapadne Abesinije, ki obsega kraje okrog jezera Tane in pokrajine Gondar, Dodžam in Begemede, je imenovan general Firzio Birol, ki je doslej poveljeval domačin. armadnemu zboru.

Italijanska obramba proti četnikom.

Iz bojazni pred četnikimi iznenađenji utrjujejo Italijani Addis Abebo, v katero pošiljajo večje vojaške oddelke iz Harrarja in Diredave. Bivši abesinski guverner pokrajine Volo ras Kebeda je 24. maja nepričakovano napadel Desle. Asinski četniki so uničili ob tej priliki tri bombna letala.